

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **PaedDr. L. R.**, zastoupena Mgr. Romanem Stýblem, advokátem se sídlem Křížová 10, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 471/1, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2020, č. j. 62 A 192/2019 - 340,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2014, č. j. MK 45945/2014 OLP, ministr kultury zamítl rozklad, který podala žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 1991, č. j. 14.323/91-PP, jímž byla prohlášena za kulturní památku „socha sv. Jana Nepomuckého v Bratčicích, okr. Brno – venkov“ (dále jen „socha“), neboť žalobkyně rozklad podala opožděně. Ministr kultury byl toho názoru, že rozkladem napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni již ve dnech 25. - 26. 1. 2006, a tedy lhůta pro podání rozkladu, která činila 3 měsíce, již marně uplynula.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí ministra kultury žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 13. 2. 2020, č. j. 62 A 192/2019 - 340.

[3] Krajský soud na úvod konstatoval, že byl oprávněn se zabývat toliko otázkou, zda byl rozklad podán opožděně či nikoli. V této souvislosti poukázal na to, že ve věci samotné

není sporný skutkový stav. Je zřejmé, že žalobkyně byla jako účastník řízení opomenuta a rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991 jí žalovaný nedoručil. Jak vyplynulo z doplnění žaloby podané k Obvodnímu soudu pro Prahu 1 ve věci sp. zn. 24 C 3/2010, žalobkyně sama uvedla, že ve dnech 25. a 26. 1. 2006 (poté, co jí bylo dne 11. 1. 2006 sděleno, že její socha byla prohlášena kulturní památkou) nahlédla do spisu v Národním archivu. To, že se s rozhodnutím, že její socha byla prohlášena kulturní památkou, seznámila právě nahlédnutím do spisu, žalobkyně uvedla rovněž v žádosti ze dne 30. 1. 2006, kterou žádala o přearažení sochy ze seznamu kulturních památek nemovitých do movitých. Z jednotlivých podání žalobkyně přitom vyplynulo, že se s obsahem rozhodnutí seznámila detailně. Dnem seznámení se s rozhodnutím nastala tedy fikce doručení tohoto rozhodnutí a od tohoto dne (od 25. 1. 2006) začala žalobkyni plynout lhůta k odvolání, resp. k rozkladu proti rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991. Vzhledem k tomu, že žalobkyně o možnosti podat opravný prostředek v rozhodnutí poučena nebyla, lhůta podle § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „zákon č. 71/1967 Sb.“), činila tři měsíce. Jejím uplynutím na konci dubna 2006 rozhodnutí nabylo právní moci. Krajský soud dále uvedl, že žalobkyně v žádostech ze dne 30. 1. 2006, ze dne 27. 3. 2006, ze dne 19. 4. 2006 a ze dne 20. 4. 2006 výslovně akceptovala zařazení sochy na seznam kulturních památek, avšak snažila se dosáhnout přearažení sochy – již kulturní památky – z kategorie nemovitých kulturních památek do kategorie movitých kulturních památek. Tyto žádosti o přearažení sochy do jiné kategorie kulturních památek měly přitom jiný předmět, než o kterém bylo rozhodnuto dne 11. 11. 1991 (neboť v tomto rozhodnutí nebylo určeno, zda je socha kulturní památkou nemovitou či movitou). Podle názoru krajského soudu tedy nelze ani přisvědčit tomu, že by těmito žádostmi žalobkyně ve skutečnosti včasné uplatnila rozklad proti rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991. Krajský soud proto uzavřel, že pokud žalobkyně podala rozklad proti rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991 až dne 18. 2. 2014, učinila tak zjevně později, než činila lhůta 3 měsíců pro jeho podání, která skončila dne 26. 4. 2006. Žalovaný tedy nepochybil, pokud rozklad zamítl jako opožděný.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka nesouhlasila s názorem krajského soudu, který nepovažoval za dostatečnou její omluvu a žádost o odročení jednání, které se konalo dne 13. 2. 2020. Krajský soud nevyhověl žádosti stěžovatelky o odročení jednání ze dne 5. 2. 2020 a ze dne 12. 2. 2020, ačkoliv tato opakovaná žádost byla zcela důvodná a stěžovatelka ji doložila lékařskými zprávami, z nichž vyplývá, že odborný lékař uložil stěžovatelce klidový režim a klid na lůžku bez zatěžování levé končetiny, a to až do konce měsíce února. Toto opatření ze strany odborných lékařů platilo již na začátku roku 2020, kdy stěžovatelka žádala o odročení prvního jednání nařízeného na leden, i během měsíce února, na který krajský soud jednání odročil. Ovšem z tohoto jednání již krajský soud stěžovatelku neomluvil a jednání neodročil, ačkoli její omluva a žádost byla odůvodněna pokračujícím požadavkem lékařů na klid na lůžku. Krajský soud tedy shodný důvod omluvy pro odročení lednového jednání přijal, zatímco pro odročení únorového jednání nikoliv. Krajský soud nevzal v úvahu aktuální zdravotní stav stěžovatelky a jednal v její nepřítomnosti. Upřel jí tak právo na osobní účast při jednání, na kterém dlouhodobě

pokračování

trvala, aby mohla osobně hájit svá práva, navrhopvat důkazy a předtím se vůbec seznámit se spisem, čehož nebyla schopna v důsledku dlouhodobě špatného zdravotního stavu.

[6] Stěžovatelka dále vyjádřila nesouhlas s právním názorem krajského soudu, že jí bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 1991 doručeno fikcí založenou tím, že se měla dostavit dne 25. 1. či 26. 1. 2006 do Národního archívu poté, co jí bylo dne 11. 1. 2006 sděleno, že socha byla údajně prohlášena za kulturní památku. Za stěžejní důkaz vzal krajský soud vyjádření stěžovatelky učiněné v soudním řízení o několik let později (doplnění žaloby vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1) provedené stručným slovním popisem, který najisto s potřebnou přesností o ničem nevypovídá ani neodráží detaily, kdy, od koho a co přesně se vlastně při kontaktu s Národním archivem dozvěděla či s čím se seznámila. Krajský soud neprovedl v tomto směru žádné konkrétní zjištění, jež by vycházelo z dokumentace žalovaného coby správního orgánu. Skutkový stav nemá spolehlivou oporu ve správním spisu a žalovaný neprokázal žádným objektivním důkazem, že stěžovatelce byl Národním archivem předán originál rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991 včetně příslušného správního spisu v originálu, jak tvrdil v rozhodnutí o rozkladu, resp. k podané žalobě. Krajský soud přesto dovodil, že došlo k doručení stěžovatelce fikcí coby opomenutému účastníkovi, což opřel o judikaturu správního soudnictví, která ale podle názoru stěžovatelky na její případ nedopadá. Samotná skutečnost, že stěžovatelka se měla o rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991 dozvědět a toto jí tedy bylo údajně známo, nemůže zprostit žalovaného povinnosti stanovené v § 3 odst. 4 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o památkové péči“), a to písemně vyrozumět o prohlášení věci za kulturní památku jejího vlastníka. Pokud se tedy stěžovatelka po vydání rozhodnutí žalovaného o prohlášení sochy za kulturní památku v roce 1991 nedozvěděla o této skutečnosti zákonným způsobem (nebyla o tom písemně vyrozuměna), nebylo ji rozhodnutí náležitě oznámeno, a tudíž nenabylo právní moci a nepůsobí právní následky.

[7] Stěžovatelka dále poukázala na to, že krajský soud schválil postup žalovaného poškozující stěžovatelku a obcházející jeho povinnosti správního orgánu i tím, že o podáních stěžovatelky ze dne 30. 1. 2006, 27. 3. 2006, 19. 4. 2006 a 20. 4. 2006 prohlásil, že nejsou rozkladem a uzavřel tak stěžovatelce jakoukoliv možnost bránit se proti rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991. Tento názor krajský soud zaujal navzdory svému odkazu na judikaturu správních soudů, podle níž opomenutý účastník nepřichází o obranu svých práv ve správním řízení. Tuto otázku mu přitom nepřislušelo posuzovat, jestliže byl podle svých slov oprávněn zabývat se jen otázkou, zda byl rozklad podán opožděně či nikoliv. Hodnotit obsah úkonu stěžovatelky (jako účastníka, jehož práva jsou předmětem správního řízení) učiněného ve správním řízení je oprávněn a dokonce povinen pouze správní orgán, kterému byl v řízení adresován, tj. žalovaný. Žalovaný však nechal podání stěžovatelky zcela bez povšimnutí a stěžovatelce nebylo umožněno projednat v řízení to, co požadovala.

[8] Stěžovatelka dále nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že z obsahu jejího podání ze dne 30. 1. 2006 je zřejmé, že stěžovatelce bylo rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991 doručeno a že toto její podání nebylo rozkladem. Stěžovatelka nikde v textu uvedeného podání výslovně neuvádí, že jí byl zpřístupněn či předložen text předmětného rozhodnutí, nýbrž se odkazuje na informace z evidence obsahující seznam kulturních památek a mimo

to vytýká, že nebyla účastnicí řízení a že se v celé záležitosti cítí dotčena na svých právech. Z textu podání ze dne 30. 1. 2006 nelze učinit spolehlivý závěr, že stěžovatelka byla seznámena s rozhodnutím ze dne 11. 11. 1991 a že nemá bez dalšího námitek proti prohlášení sochy kulturní památkou.

[9] Na základě výše uvedeného proto stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek krajského soudu považuje za právně i věcně správný a plně se ztotožňuje s tím, jak věc posoudil krajský soud. Rovněž žalobou napadené rozhodnutí je právně i věcně správné a nejsou dány žádné relevantní důvody pro jeho zrušení soudem. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka v kasační stížnosti znovu uplatnila značnou část argumentace, která byla obsažena již v žalobě, žalovaný rovněž plně odkázal na své vyjádření ze dne 18. 2. 2015 k žalobě a na své podání ze dne 7. 5. 2019, kterým toto vyjádření doplnil. Podle názoru žalovaného bylo ve smyslu rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že stěžovatelka jako opomenutý účastník již ve dnech 25. až 26. 1. 2006 nahlédnutím do originálu spisu v Národním archivu seznala úplný obsah rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991 co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by jí bylo rozhodnutí řádně oznámeno. Zároveň ve smyslu § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. žádné z podání stěžovatelky z 1. poloviny roku 2006 nelze vyhodnotit podle jeho obsahu jako včas podaný rozklad proti rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991. Naopak vícero těchto podání potvrzuje, že se stěžovatelka koncem ledna 2006 seznámila s předmětným rozhodnutím ze dne 11. 11. 1991. Rozklad stěžovatelky ze dne 21. 2. 2014 proti rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991 proto musel být žalobou napadeným rozhodnutím zamítnut jako opožděný, přičemž již marně uplynuly i lhůty pro zahájení přezkumného řízení a pro obnovu řízení. Žalovaný zdůraznil, že shora uvedené rozhodné skutečnosti ohledně uplynutí lhůt a okolností, za nichž došlo v lednu 2006 k doručení rozhodnutí z roku 1991, byly posouzeny a akceptovány v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. 6. 2014, č. j. 24 C 3/2010 - 344, v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2015, č. j. 17 Co 473/2014 - 393, a v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 11. 2016, č. j. 30 Cdo 2278/2016 - 424. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] První stížní námitkou stěžovatelka brojila proti postupu krajského soudu, který nevyhověl její žádosti o odročení jednání, které bylo nařízeno na 13. 2. 2020.

pokračování

[14] Krajský soud poté, co mu byla věc přikázána podle § 9 odst. 2 s. ř. s. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. Nad 160/2019 – 192, nařídil jednání na den 9. 1. 2020. Na předvolání k jednání stěžovatelka reagovala tak, že dne 7. 1. 2020 osobně doručila na podatelnu krajského soudu své podání, jímž se z jednání omluvila a žádala o jeho přeložení o 1 až 1,5 měsíce, a to z důvodu svého nepříznivého zdravotního stavu, kdy jí ošetřující lékař doporučil klid na lůžku, což doložila příslušnými lékařskými zprávami. Současně soudu sdělila, že odvolává plnou moc, kterou udělila k zastupování advokátovi Mgr. Ondřeji Lněničkovi. Další podání obdobného obsahu stěžovatelka osobně doručila na podatelnu krajského soudu dne 8. 1. 2020 a 9. 1. 2020. Krajský soud žádosti stěžovatelky vyhověl a jednání nařazené na den 9. 1. 2020 zrušil a další jednání nařídil na den 13. 2. 2020. Dne 10. 1. 2020 a 13. 1. 2020 stěžovatelka osobně doručila na podatelnu další svá podání, jimiž žádala o přerušení řízení z důvodu, „aby si v mezidobí MK uvědomilo, o čem vlastně rozhodlo“. Této žádosti o přerušení řízení krajský soud nevyhověl, neboť skutečnosti, které stěžovatelka uváděla, nespadají pod žádný z důvodů podle § 48 s. ř. s. Dne 5. 2. 2020 stěžovatelka osobně doručila další své podání, jímž se omlouvala z nařízeného jednání a žádala o jeho přeložení o 1,5 až 2,5 měsíce. Důvodem byl opět její nepříznivý zdravotní stav, nečinnost dosavadního advokáta, který ji dosud nevrátil poskytnuté materiály, a nemožnost opatřit si nového advokáta. Další podání obdobného obsahu stěžovatelka osobně doručila na podatelnu krajského soudu dne 12. 2. 2020. Těmto žádostem o odročení jednání nařízeného na 13. 2. 2020 krajský soud již nevyhověl, což stěžovatelce sdělil přípisem ze dne 7. 2. 2020, který byl stěžovatelce doručen dne 10. 2. 2020.

[15] Krajský soud odůvodnil svůj postup následovně: „Zdejší soud nevyhověl žádosti žalobkyně o odročení jednání, neboť důvody, které žalobkyně v žádosti uvedla, neshledal pro odročení (resp. zrušení jednání a jeho nařízení na jiný den) coby dostatečné. Aktuální zdravotní stav žalobkyně dle doložených lékařských zpráv totiž žalobkyni neznemožňoval účast u jednání (na rozdíl od situace, kdy zdejší soud nařízené jednání na leden 2020 na žádost žalobkyně zrušil, protože z lékařských zpráv předložených žalobkyní vyplynul požadavek klidu na lůžku). Pokud jde o dlouhodobé zdravotní potíže žalobkyně, tak právě ty byly důvodem pro delegaci věci z Prahy k soudu zdejšímu, tj. k soudu, k němuž se žalobkyně bude schopna i přes své zdravotní potíže dostavit (což Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 23. 10. 2019 výslovně uvedl). Odvolání plné moci advokátovi žalobkyně, k němuž došlo na počátku letošního roku, zdejší soud také nepovažuje za důvod pro změnu termínu konání jednání; nespokojenost s advokátem žalobkyně vyjadřuje ve svých podáních dlouhodobě a nic jí tedy nebránilo spolupráci s advokátem ukončit dříve a nového advokáta si zvolit s dostatečným předstihem. Nelze také přehlédnout, že žaloba byla podána již v prosinci 2014, jednání bylo nařízeno poprvé v únoru 2019 a následně opakovaně ze zdravotních důvodů na straně žalobkyně zrušeno.“

[16] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatelky, na druhou stranu nelze přehlédnout, že stěžovatelka je přes tvrzené obtíže schopna opakovaně sepsávat obsáhlá podání a tyto následně osobně doručovat krajskému soudu (uvedené je zdejšímu soudu známo i z jeho úřední činnosti – viz soudní spis v nyní projednávané věci, který obsahuje desítky podání stěžovatelky). Z lékařských zpráv pak vyplývá, že klidový režim byl stěžovatelce toliko doporučen s tím, že může využívat pultové chodítko. Pokud tedy stěžovatelka hodlala nahlížet do spisu či se osobně účastnit

jednání soudu, mohla tak podle názoru zdejšího soudu objektivně učinit sama nebo s pomocí třetí osoby. V této souvislosti je nutno poukázat i na délku soudního řízení, kdy žaloba byla podána již v prosinci 2014, přičemž v průběhu řízení vedeného před Městským soudem v Praze se stěžovatelka rovněž opakovaně omlouvala z nařízených jednání, navrhovala přerušování řízení či prodloužení lhůt stanovených soudem a vyjadřovala nedůvěru ve svého právního zástupce. Uvedené skutečnosti pak byly důvodem toho, že Městský soud v Praze podal ke zdejšímu soudu návrh na přikázání věci Krajskému soudu v Brně. Tomuto návrhu Nejvyšší správní soud vyhověl shora uvedeným usnesením, neboť z lékařských zpráv bylo zřejmé, že stěžovatelka je schopna zařídit si své záležitosti v Brně, kde trvale žije. Krajský soud tedy nepochybil, pokud s ohledem na zásadu rychlosti a ekonomie řízení opakované žádosti stěžovatelky o další odročení jednání nevyhověl a jednání nařízené na den 13. 2. 2020 nezrušil. Vzhledem ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že vytýkaným postupem krajský soud stěžovatelce neupřel právo na osobní účast při jednání či na seznámení se spisem.

[17] Nejvyšší správní soud se dále zabýval kasačními námitkami, které se týkaly merita věci, tj. otázkami fikce doručení rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991 stěžovatelce a včasnosti či opožděnosti jí podaného opravného prostředku.

[18] Podle § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů. Na předmětné řízení o prohlášení sochy stěžovatelky za kulturní památku se tak použije správní řád účinný do 31. 12. 2005, tj. zákon č. 71/1967 Sb. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. se rozhodnutí účastníkovi řízení oznamuje doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Den doručení rozhodnutí je dnem jeho oznámení. Podle odst. 2 téhož ustanovení účastníku řízení, který je přítomen, může být rozhodnutí oznámeno ústním vyhlášením; den ústního vyhlášení je dnem oznámení rozhodnutí, jen pokud se přítomný účastník řízení vzdal nároku na doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Podle § 54 odst. 3 téhož zákona pokud účastník řízení v důsledku nesprávného poučení nebo proto, že nebyl poučen vůbec, podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí.

[19] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, publ. pod č. 1838/2009 Sb., dospěl k závěrům, které formuloval do právních vět: „*I rozhodnutí správního orgánu, které nebylo formálně řádně doručeno (oznámeno) účastníku řízení, může nabýt právní moci (§ 52 odst. 1 správního řádu z roku 1967, § 73 odst. 1 správního řádu z roku 2004), nastane-li fikce oznámení rozhodnutí. Je-li účastník řízení, jehož práva, právem chráněné zájmy či povinnosti byly rozhodnutím dotčeny (§ 14 odst. 1 správního řádu z roku 1967), opomenut při oznámení rozhodnutí, nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno. Opomenutí účastníka při oznámení rozhodnutí je v takovém případě procesní vadou zhojitelnou bez újmy na nastalé právní moci rozhodnutí jen za předpokladu, že fikce oznámení rozhodnutí nastala natolik včas, že opomenutý účastník mohl užít zákonných procesních prostředků na svou obranu*

pokračování

ještě před tím, než správní orgán měl rozhodnutí za pravomocné. Nastala-li fikce oznámení rozhodnutí teprve poté, co podle mínění správního orgánu již rozhodnutí nabylo právní moci, počínají opomenutému účastníku teprve touto fikcí běžet lhůty pro podání řádných či mimořádných opravných prostředků. Pouhý fakt běhu času od vydání neoznámeného rozhodnutí nemá na nabytí právní moci vliv.“

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že ve správním i soudním řízení vyšlo najevo a bylo prokázáno, že stěžovatelka se s rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 11. 1991 a s jeho úplným obsahem seznámila při nahlížení do spisu v archivu Národního památkového ústavu ve dnech 25. a 26. 1. 2006. Uvedenou skutečnost potvrdila sama stěžovatelka ve svém podání ze dne 30. 1. 2006, jímž žádala o přeřazení sochy ze seznamu kulturních památek nemovitých do movitých, a zejména v doplnění žaloby, kterou podala u Obvodního soudu pro Prahu 1 a kterou se domáhala po žalovaném Ministerstvu kultury zaplacení náhrady škody a zadostiučnění za vzniklou nemajetkovou újmu (věc vedená pod sp. zn. 24 C 3/2010). Ve smyslu výše uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu zdejšího soudu tak bylo stěžovatelce nejpozději dne 26. 1. 2006 rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991 oznámeno a začala jí plynout lhůta stanovená v § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. pro podání odvolání (rozkladu). Lhůta pro podání opravného prostředku tak stěžovatelce uplynula 26. 4. 2006. Ke shodnému závěru ostatně dospěly i soudy v civilním řízení, a to Obvodní soud pro Prahu 1 v rozsudku ze dne 4. 6. 2014, č. j. 24 C 3/2010 - 344, kterým zamítl žalobu stěžovatelky, Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 17 Co 473/2014 - 393, kterým potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, a Nejvyšší soud v usnesení ze dne 3. 11. 2016, č. j. 30 Cdo 2278/2016 - 424, kterým odmítl dovolání stěžovatelky.

[21] Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí se závěrem krajského soudu, že žádosti stěžovatelky, které adresovala a doručila žalovanému v první polovině roku 2006, nelze s ohledem na jejich obsah považovat za opravný prostředek proti rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991. V podání adresovaném žalovanému ze dne 30. 1. 2006 stěžovatelka sice uvedla, že se cítí být dotčena na svých právech, když nebyla jako vlastnice sochy uvědomena o probíhajícím řízení, ale současně výslovně uvedla, že s ohledem na současný stav věci nemá námitek vůči zařazení této sochy do seznamu movitých kulturních památek a navrhuje její přeřazení. K tomu je třeba doplnit, že rozhodnutí ze dne 11. 11. 1991 obsahuje prohlášení sochy za kulturní památku, a to bez určení zda jde o movitou či nemovitou. Toto třídění bylo uvedeno až na evidenční kartě. Ani žádné další podání stěžovatelky adresované žalovanému v první polovině roku 2006 neobsahuje její výslovný nesouhlas s prohlášením sochy za kulturní památku (viz podání ze dne 27. 3. 2006, 19. 4. 2006 a 20. 4. 2006).

[22] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že lhůta pro podání opravného prostředku proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 1991 stěžovatelce marně uplynula dne 26. 4. 2006. Pokud tedy stěžovatelka podala rozklad proti tomuto rozhodnutí až dne 18. 2. 2014, učinila tak zjevně opožděně. Ministr kultury proto postupoval správně, když podaný rozklad zamítl jako opožděně podaný.

[23] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatelka nesouhlasí a má jiný

názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že podáním doručeným zdejšímu soudu dne 30. 4. 2021 stěžovatelka opětovně požádala o osvobození od soudních poplatků (předchozí žádost byla zamítnuta usnesením ze dne 15. 4. 2021, č. j. 7 As 79/2020 – 195, poté stěžovatelka dne 19. 5. 2021 soudní poplatek za podanou kasační stížnost zaplatila). V této žádosti se zabývala především svým zdravotním stavem, přičemž opět neobjasnila svou majetkovou situaci (stěžovatelka uvedla, že důkazy k nové žádosti doplní do 31. 5. 2021, ale do současné doby tak neučinila). Opakovaná žádost tedy trpěla totožnými nedostatky, jako žádost původní.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal důvod o opakované žádosti o osvobození od soudních poplatků znovu rozhodnout samostatným usnesením. O opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 - 65, nebo ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 As 145/2015 - 12, nebo ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 120/2016 - 32, a nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2010, sp. zn. I. ÚS 1439/09, č. 10/2010 Sb. ÚS, odst. 17).

[27] V daném případě však stěžovatelka v nové žádosti (doručené soudu dne 30. 4. 2021) žádné nové skutečnosti (na základě kterých by bylo možno vydat rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků) neuvedla. Neučinila tak ani později v dalších svých podáních doručených zdejšímu soudu. Nejvyšší správní proto o uvedené žádosti znovu samostatně nerozhodoval (vedle výše uvedené judikatury viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 8 Afs 61/2018 - 70).

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. července 2021

pokračování

Mgr. David Hipšr
předseda senátu